



WWW.UNILIB

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА



СТАРМЛАДИ

ХУМОРИСТИЧНО-САТИРИЧАН ЛИСТ.

Број 17.

У Новом Саду, 10. септембра 1908.

Год. II.

Безгрешни.



Патријарх М 2: Одкуд мене безгрешника пронађоше за „изигравање патријарха“?
Стармлади: Де, де потписаћемо пакрачки декрет, па мир Бог!

Срећа.

Извод.

(Прво коло песама од Јаше.)

Ал' има таких, који тек маре
Да добар ручак „пријатно“ сваре,
После се тога за сретне хвале
кад се извале.

Ал' ко би с тима јошт да се прља,
Јер ко се тако ниско скотрља —
Довек да у том човека гледи
ни то не вреди.

На ниском то је моралном вису,
Сретан да будеш, кад други вису,
И да ти срећа, народна сета
ништа не смета.

Сред туђе вриске, сред туђе куке,
Сред туђег јада, сред туђе муке,
Кад ти с' уз песму туђ јаук плеће
ту нема среће.

Па на што играт' грабљиву лију,
Сретна кад има места за свију...
Ал' где ћеш опет убоге веће
данас од среће.

Она је хтела то век своји цели
Сваком да даје, сваком да дели
Ал беше људи подлих и мукли'
па је развукли.

Од свуда вире себичне цељи,
Никоја неће с другим да дели,
Као да се сваки по реду своме
венчао с њоме.

И све док тако устраје свуде,
Међ' нами срећа то ће да буде,
Цариград што је данас у ствари
међу владари.

А могло би се и овако завршити :

Даљ што је данас у ствари
међу радикали.

Мајсторија.

— Купање је у оној смрдљивој бари за-
брањено под претњом казне од 5 до 50 круна.
А ја сам данас видио опћинског послужитеља
да се ипак у тој баруштини купа. Како је то
кнеже?

— Та знате, — он то само за то ради —
да би други добили густ на купање!

„Visszautasított egyén...“

Странац: Шта велите на то, да се у кра-
љевском решењу назива Змејановић „одбијена
индивидуа“.

Један грбушко (хладнокрвно): За нас је
аутентичан српски превод.

*

— Како се слажете с оним „visszautasított
egyén...“

— Па слажемо се!

— Како слажете?

— Тако лепо. Узмите Клицино покојно
„Српство“, па ће те се уверити да се слажемо.

Телеграми

(измењени између Новог Сада и Карловаца).

На дан радикалске конференције, оправдио је
из Новог Сада феишпан Бала овакав телеграм:
Nagyméltóságos

Günther igazságügyi miniszter úrnak

Karlócza.

A helyzet határozottan javult. Holnap tesztek
jelentést.

Balla.

После избора је добио Бала овакав телеграм:

Balla, főispán úrnak

Ujvidék

Mayer kioszkban.

A helyzet javult. Holnap tesztek jelentést.

Günther.

Интересира се за патријарха.

Познати Крагујевић, који је по „Застави-
ном“ казивању био и у Новом Саду ђак, и ако
је у затвору, као добар Србин, интересира се
за избор патријарха. Тако ових дана спази
стражара који је баш читао мађарски лист „А
пар“.

— Молим вас, стоји ли што о избору па-
тријарха?

— Стоји

— Па ко је изабран?

— А кога би ви најволели да изаберу?

— Шивића!

— Па он је изабран!

Табло.

Драмонисац.

— Је ли ваша нова драма јако дирљива?
— Није. Моја је жена за време док сам јој
драму читао, три пара чарапа наштрикала.

С немачког.

ОТКУДА ДА ЗНА.

— Шта би госпођице радили, да вас по-
љубим?

— Откуда да ја то унапред знам?

Скупштина Матице Српске.

Као и сваке године тако и ове године скупштина Матице Српске и радикалска опозиција с Др. Сосом врло су занимљиви били — и без Момчила Тапавица за чије здравље се распитивао Др. Вочић. Скупштина је овако текла:

Жарко Тумач: Зашто Матица неће да потпоможе радикале?

Председник: На који начин?

Жарко Тумач: Нека нам да мало новаца.

Др. Пешровић: Кад Матица није аутономија.

Др. Милан Ђурић: Не рукује народним фондovima.

Жарко Тумач: Ал' има друге фондове... има новаца... (*Луца песницом и виче*): Новаца нам дајте.

Др. Сима Ђурић: Како да вам дамо, кад немамо.

Жарко Тумач: Извадите из несигурних завода, па дајте у наше „сигурне“ ...

Др. Сима Ђурић: Који су вам најсигурнији?

Др. Сос: Па бечкеречки... тамо се наша једна моја и Јашина бианко вексла...

Жарко Тумач: Ја бих вам препоручио карловачку или румску штедионицу. Ту сте „по најсигурнији“ ...

Др. Малешевић: Имају ли господа још какве друге жеље, осим пара...

Сви (вичу): Паре нам дајте, паре! (Одбор који рукује новцем и јамчи својом имовином показује палац између два прста).

Радикали се засада тим одговором задовољавају и прелази се на дневни ред.

Др. Бошко Пешровић-Надимски: (*Устаје, облизује се као овца. Прави лице као мачка кад грми и почиње гнавиши*): Господо моја! Пре 20 година кад је била потреба у књижевницима — појавио сам се ја. Писао сам дуго година у листу босанске владе тако званом „Нада“. Али шта је с тим? Откуда Скерлић да ме онако поцепа, да не ваљам ни Богу ни људима. Нисам ја крив ако ме је неко слагао и набедио да сам књижевник. Има нас хвала Богу доста. Ето књижевни одбор. Не знаш који је од којег гори књижевник. *Драгошисац, песник, прикуљач*... не знаш који боље гњави. Па зашто и мене у тај гњаваторски клуб да не узму, кад ја ласкам себи да сам својим романом „Модерним робљем“ угњавио око 5000 регелушних неплатника. Од куда су они гори књижевници од мене. Ево да Вам прочитам шта о мени 21. број „Босанске Виле“ пише између осталог:

„Поред тога овај господин који је професор на једној срп. гимназији и доктор филозофије, има језик, каквим у нас не пишу ни боље гимназисте из више гимназије. Он пише: Стевициног, Драгицин, орловачким, продрео; он више редовно „званије“ као да смо у времену Лукијана Мушицког; даље има: „дјевојку донио у положај“, „познат кроз своје шпекулације“, он пише љеб, ладна, и т. д.“

Ово је о мени рекао Владимир Ђоровић. Др. Скерлић има о мени сасвим друго мишљење. Он ми је то у очи скресао кад ме је вукла жеља да ме неко њему представи.

Ђорђе Поповић, школски референт: И ја бих у књижевни одбор.

Тихомир Остојић: Не можете.

Ђорђе Поповић: За што?

Тихомир: За то што нисте *хамоген*.

Ђорђе Поповић: Али ја сам се спремао. Човек сам од науке.

Тихомир: То је споредна ствар. Главно је да нисте члан „лобцајхбрудера“. Ето ја на пр. баш нисам јагње које волим да више оваца сисам... А скроман сам и у наградама. Ето на пр. шта сам примио за Краљевића Марка. Предлажем, да ми и даље сами себе у књижеван одбор бирамо. Сами себе за најбоље књижевнике проглашујемо, узајамно хвалимо и награђујемо.

Бошко Пешровић: И ја би награде.

Тихомир: Пошљите *анонимно*, али приватно јавите да сте Ви написали.

Бошко Пешровић: Кад нисам лобцајхбрудер.

Тихомир: Не можете бити бирани у књижеван одбор. И баба мора због тога испасти из позорног одбора. Увредио је једног нашег драмског гњаватора. Види ће те кроз који дан. Предлажем да ми сами себе бирамо.

Скупштина: Усваја се.

Др. Сос: Мала клика! Где је Тапавица?

Др. Малешевић: Зар сте га жељни?

Др. Тумач: Нисмо али имамо ми нашег инжинира Татића.

Један глас: Знамо. Чули смо како је отпочео његов заменик Лазих у Раванци да мери — П. глас: Вино.

Један глас: Био би добар баждар.

П. глас: Ни за баждара није. Преко мере — сила.

(*Сос и компанија се покривљу ушима, а књижевни Мефисто задовољан шаре руке*).

Прелази се на избор штипендија. Радикали немају кандидата, јер сви имају хрђаву сведоџбу.

Први поздрави патријарху. М. 2.

— Први телеграм, који новом патријарху честита избор, стигао је из Лова од — капелана Мушицког.

— Један пријатељ патријархов пожурио га је путем брзојава, да оде у Беч на поклоненије. Телеграм је овако гласио: „Eilen Burg!“

— Један пештански ариштанац умолио је новог патријарха, да се заузме за његов незгодан положај и обећава кад изађе на слободу, да ће се умети одужити.

— Каква је разлика између патријарха Шевича и црногорског парламентарца Шегвића?

Даштомитидашто.

Приче мале

али пале.

Побили га.

Кад су ових дана познате Кошутове скутоноше, радикалски прваци Др. Жарко Миладиновић и парох Стеван Михалдић били на рапорту код свог госе Кошута због избора патријарха, Кошут им је због слагинске непослушности приличан ацикуран прочитао; најпосле је изјавио да га је срам што такве савезнике има. Радикалски прваци су опет изјавили како ни њима није дика пред народом што морају с њиме (Кошутом) раме уз раме да иду.

Паде нам на ум овај случај:

Ухватио оружњик једну поцепану пропалицу те је морао кроз град гонити у затвор. На путу ће рећи оружњик одрпаници:

— Знајте, да ме је управо срам с вама ићи.

Нашто му одрпанко равнодушно одврати:

— Бога ми верујте, да баш ни с вама није никаква част ићи.

Галантан.

Радикали који су толику дреку били надали на покојног патријарха Георгија због тобожњих „пригода“, бирали су ипак садашег пакрачког патријарха пишиек-Габора, који такође има да одговара за неколико хиљада круза „пригода“. Његов адвокат који га од тих пригода брани, погодио је да му, ако га одбрани, половицу од те „пригодне“ суме плати. Покојни Радић је још боље ствар удесио. Он се погодио с адвокатом да ће му од идућих „пригода“ — сав трошак платити. Паде нам на ум овај сличан догађај:

Један кесарош кога је адвокат на суду бранио, те га сасвим решио казне, рећи ће своме бранитељу:

„Хвала вам господине, што ме тако одбранисте. Чим први златан сат украдем, поклониху вам га на дар!“

Дуг је зао друг.

Господин Мајер има једну векслу да исплати и не може сву ноћ ока да склопи, јер сутра је меница платива а он нема ни потуре. Он устане, оде до јемца и зазвони. Јемац погледа кроз прозор и пита:

— Шта желите, ви, овде ноћу у 12 сати?

На то му Мајер одговори:

— Морам вам рећи, да сутра не могу меницу исплатити.

На то му јемац одговори:

— И онда долазите у 12 сати ноћу да ме пробудите?

— Ну, рече Мајер, — кад ја не могу да спавам, рекох, не треба ни мој јемац да спава.

ДНЕВНЕ ВЕСТИ.

Ништа ново. Радикали гласали на Лукијана.

Обесили се. 36 чланова радикалске странке после онако безобразног нападаја на Лукијана обесили се — Лукијану око врата.

Стиди се. Мати госпођице моргењаче стрива „Застава“, стиди се као нова млада, да призна да су радикали гласали на Богдановића. У својој 198. нумери донела је овакав телеграм о избору патријарха: „При гласању епископ Лукијан Богдановић добио 39 гласова, епископ Мирон Николић добио 23 гласова. Према томе је изабран за митрополита патријарха епископ Лукијан Богдановић.“ — А на кога су радикали гласали — прогутала је.

Видели смо. Моргењача или регелуша бр. 197. у очи избора јавља: „Један није потврђен друди је захвалио. Кога ће радикални посланици бирати сад, причекајте до сутра па ће те видети!“ Причекали смо и видели смо.

Мртвачка птица још никако није уклоњена испред српске школе. Узрок је да је у сродству с нашом полицијом, односно једним конштаблером и што није Српкиња, а што је главно Кузманова је вешерка. *Kérem alason!*

Најурили га. Г. Кузма је ових дана био противник. Председник га је најурио из сале. Сад да ли што је изгледао пре на породника, те је била бојазан да ће се сваког часа породити, или што се био успавао, — знаће најбоље они који су били близу њега.

Епиграм.

Хвала Богу, автономна

прешла криза,

Што наш Јаша ситно писа,

Све — полиза.

Езоп и сиромас.

Пође једном Езоп у неку варошицу. На путу сретне једнога сиромаша, који пошто га поздрави, упита:

— Колико времена треба да пешачим док стигнем у варошицу, која се види онамо?

— Пођи! одговори Езоп.

— Знам добро, одговори сиромас, да треба да идем, него ми реци за које ћу време стићи онамо?

— Пођи! понови Езоп.

Овај човек је луд, помисли у себи странац, и не треба да га пигам више, па настави пут.

Тада викну Езоп:

— Е! Једну реч! Стићи ћеш за два часа.

Странац се окрену и упита:

— Како то знаш сад и зашто ми то не рече мало пре?

А Езоп одговори:

— Како сам ти могао рећи пре него што сам видео твој корак?!

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА



Из гњаваторске појезије

(Из 32. броја о. г. „Грађанина“.)

ПОВРАТАК.

Зора зори, сунце руди,
Бабо сина из сна буди:
Нојце тије дан се дели,
Устај сине дан се бели,
На пут нама ваља поћи,
У Срем китџи треба доћи...
— Поглен добро крова она...
И сећај се мила дома...!?

Дете мило трља очи...
— „Зар већ тата треба поћи!
Да оставим мила двора,
Те да шећем туђа двора,
Мила двора и баштицу,
И у њојзи и ружицу!
— Мајку милу близу гроба; —
У самоћи као роба...!“

„Не тужи ми дете мило,
Те разведри чело 'нило,
Утри сузу ока твога,
И са лица руменог...!
— Молитвице услишане,
Ославиће теби дане,
У двор мили корачити...
-- Мајку милу загрлити...!“

Петрово Село, 14./VI. 1908.

поп Мило Јанковић

УЗРОК.

Адвокат: Зашто истом сад тужите господина Н што вам је рекао орангутан. И одкуда истом сад примате увреду на се — коју вам је већ давно нанео?

Тужитељ: Зато молим, господине, што сам ја тек јуче видео у комендији (менаџерији) — како тај орангутан изгледа.

Скупштина за српско народно позориште.

На реду је управитељев извештај.

Др. Вочић: Скидам капу Добриновићу као глумцу, иначе то вам је једна — пијаница.

Добриновић: Не пијем петролин.

Др. Вочић: Један тиранин.

Добриновић: Није истина. Питајте неке глумице.

Др. Вочић: И то ће доћи на ред. Једна вас је тужила...

Добриновић: Мани је. Позивам се на све уд-вице и распуштенице бивше чланице срп. нар. позоришта а сада опет — мајсторице.

Др. Вочић: Шта је с новосадском младом госпођицом Српском? Зашто сте њу отпустили?

Добриновић: Због непокорности. Није хтела да долази у мој стан да је учим улоге, нити у 5 сати изјутра на заказано место. Треће нема способности. Четврто нити је распуштеница нити удовица, а чак није ни мајсторица — које имају првенство.

Др. Петровић: Какав вам је репертоар?

Један из публике: Исти као и пешачког друштва Јокића.

Добриновић: Много је научених реприза.

Књижевни одбор: Тако је!

Грчић, професор: Хтео сам само констатовати, да ни г. управитељ ни г. г. у позоришном књижевном одбору не знају, шта је реприза, иначе не би једну улогу ако се мења називали репризом.

Бошко Петровић: Хоћете узети моје драме у репертоар? Та кад можете и горе од мојих играти, које и поред нарученог клака и лобпајхбрудера обноћ цркавају као лептири од буба свилених, зашто не би дозволили да и моја једно два комада пропадну. Ево мој комад „Новац“ је играла изврена путујућа дружина у Сарајеву. Па не само да је комад пронао него у мало због тога није и директор пронао, тако је допадање изазвало у публици. Ја сам хтео да будем оперски певач, па како не знају глупе Швабе да цене мој тенпере глас — 3 године сам бар школу глумачку посећивао. Предлажем и нашем народном позоришту глумачку школу.

Др. Сос: Шта ће им боља школа од Добриновићеве.

Др. Б. Петровић: Не знам коју мислите? Молим скупштину, управо одбор, ето сасвим сам мекан и добар, да ме бира бар у позоришни одбор, кад сам у књижевном одбору пропао.

Тихомир: Баба Јовановић је непокоран, а и смета другом нашем чувеном књижевнику, предлажем да га искољамо.

Скупштина усваја Тихомирово начело „Свој своме“ — и баба Јовановић, професор, испада из књижевног одбора, Сава Петровић вредни секретар такође, и на њихова места улазе хомогени.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА



„Отур потур не дер' опанака,
Овђе за те нема дјев'јака!“

Ругалица. Певају Срби и Мусломани у Босни
фетер Михлу.

Протужили клички алајбези:

„Што трпимо тријет не можемо,
Јарамази*) Босну раскопаше,
Дигоше нам јастук ислод главе!“

Мусломанска меморандумска песма.

„Ја сам цура малена
Сукња ми је шарена!“ — пева фрајла
моргењача.

„Да је вишња к'о трешња
Ја би била још бешња!“ — пева влада
бана Рауха.

„Сви ми кажу да ја љубим лажу!“

пева радикалски народ, као патријарску избор-
ну песму.

„Двоје су се заводели „млади“!
радикалско-кошутовска песма.

Радикалски афоризми.

- Најгора је кијавица од туђих меница.
- Говор је сребро, а ћутање је — злато.
- За новац ће и мртав проговорити, а без
новаца не можеш ни живог ућутати.
- Царство се задобија мачем, а аутономија
плачем.
- Богати искуством а сироти новцем.
- Аутономни живот је тако удешен или све
узми или све остави.
- Има политичара врло променљиве при-
роде и сваки онај који им обрати пажњу и по-
клони поверење, јесте лудак.
- Глава политичких протува слична је ве-
трењачи на крову какве високе ограде, која се
окреће према ветру.
- На курјака је и онда вика кад му крче
прева.
- Што више грешимо све се мање стидимо.

*) Насилници.

Finale.

Мени Гавру не дају
та вала.
Не дају,
та била.
А и ја га нећу,
та тала
Нећу!
та била.
Нећу вала, нећу била,
Нећу ја
Мени Митру дају
Та вала,
Дају,
Та била.
А ја Митру нећу
Та вала.
Нећу,
та била.
Већ ја Луку хоћу,
Та вала
Хоћу
та била.
Хоћу вала, хоћу била
хоћу ја.
Ах, ах! их, их!
Уу-ју, ујују-уууу!

СТРЕЛИЦЕ.

— У Берлину је била интерпарламентарна
конференција, која жели да одржи мир у целом
свету. Хвала Богу! Сад ће се бар после ове
конференције моћи постарати свака држава да
што пре и што више набави топова и убојних
панцер лађа.

— У Будимпешти су забранили социјалиста-
ма да демонстрирају у корист општег права гла-
са. Кажу нашо — кад и тако неће добити.

— Пештанске новине јављају, како је патри-
јарска изборна теревенка прошла. Богме сад ће
се ваљда и радикалски народ мало отрезнити.

— У Русији бесни куга Раухова влада
услед тога ужасно стрепи, да их од куд баш у
најлесшем послу морија не снађе.

ДЕЦА.

Професор физике сувише секира Јуцу. Јуца
се већ љути

Учитељ: Кажите ми нешто, што је про-
видљиво?

- Прозор
- Још нешто.
- Руна на кључаоници!

ЛИСТАК.

Исповест.

— Геза Гардоњи. —

Мајка је озго с прозора другога боја могла све видети. — и све је видеела!

Видела је како је њена Вилма у друштву с неким младим господином; над њима је кишобран и ако тек по нека кап кише промиче; они се смеју и нешто шушкају.

У мало није мајку гром ударио.

Али ипак није то било; мајка се само намрштила, па кад је видеела у огледалу како је мирно озбиљна — а иза такве мирноће долази олуја — села је као какав судија и очекивала кћер.

Она утрча у собу: на руци јој висе блок с нотама златног натписа, на врату се раскомотио боа а на обрашчићима блистају ружице петнаестогодишњег живота. Вилма приђе право мајци, али мајка хладно маче руку.

Девојче стаде запрепашћено, а над њом се извиси онај мач рђе Дамокла.

— Најпре да се објаснимо! — Проговори мајка оштро и хладно, тако да се згрочиш од те хладноће.

Вилма испусти ноте, боа јој заигра, у плавим се очима јави невиност голубија, на лицу се место румених ружа јавише бледи љиљани — али је ћутала.

— Како само уме да се претвара! — узвикну мајка љутито

Вилма није хтела да се претвара, а не би то ни умела и кад се не би мама на то љутила. Обори красне очи доле а из њих лијнуше сузе. Колена јој клецнуше, и њена главица с плавом коврџастом косицом клону у материнско крило.

Сад мајка брзо омекша. Па и куд ћеш с оваком децом говорити набусито!

— Но, но, не мораш плакати! — рече она Вилми, гладећи је руком по глави. — Кажи мајци све лепо. Дакле: ко је био онај младић?

Вилма узме своју малу мараму са чипкама, убриса њоме очи, па поче мајци одговарати

— Јене Ваш мамице!

— Ко је тај Јене Ваш?

— Правник, мамице!

— Дакле: није нико!

— Не, не, мамице: он је најбољи играч на омладинским забавама. Отац му је велики господин — министарски саветник, а он ће ове године свршити школу, па ће га министар узети у своју канцеларију. —

— За бесплатног практиканта! Али како се ти нађе са њим?

— Боже, мамице... па падала киша а он се понудио.

— Али га ти ниси смела примити.

— Ама он је врло услужан; тако и пре —

— Шта? зар је то било и пре?

— Боже, мамо, ала си страшна! Мене је страх...

И одиста се била уплашила: гледаше у сумњиво материнско лице као да би желела испитати да ли на њему има више љутње или благиости.

Виде то мајка, па је загрли и спусти крај себе на диван:

— Не бој се, ја сам твоја мајка па те волим. Зато ми можеш све казати.

— Али, мамице, шта да ти кажем?

— Оао што си мислила да сакријеш.

— Добро, мамице! Дакле: шта хоћеш?

— Прво: кад сте се упознали?

— Одавно: има већ месец дана. Али је тек две недеље од како говоримо. Раније ме је само посматрао... Ти се љутиш, мамо?

Мајка се смешила.

— Знаш, мамице, он ме је само гледао, али тако да сам се плашила. И ти би се, мамице, зацело уплашила.

— Па после?

— После смо се упознали кад је падала киша.

— А шта сте разговарали?

— Пуно, свашта...

— Сад ми испричај оно што не би хтела оцу причати.

— Хоћу, мамице, али да ни ти не кажеш то оцу, него да остане тајна до гроба... Идемо, тако, заједно, а он ми обично говори како су ми лепе очи, па каже да се у њима може видети читав рај. После сам и сама у огледалу гледала своје очи; видеела сам да су лепе, али нисам видеела рај.

— Но, но, па после?

— После... чекај — шта ми је још реко? Јест како имам мале, каже, са свим мале ноге, а моје руке већ и нису руке него слатке пшкоте. Видиш да је детињаст!

Насмеја се, а по том намести укосницу из косе па продужи:

— Да, и то је рекао, како би волео да ја по десетак пута идем у школу и из школе на дан, а сваки дан да пада киша, а он...

А он!

— Ништа, мамице! После смо говорили о моди, времену, цвећу и таким бесмислицама.

— И то је све?

— Све!

— Није! На лицу ти чатам како си нешто сакрила.

— Јао, мамице, што си ти радознала!

— Па, душице, зар ја не заслужујем да ми све кажеш?

Вилма са свим поцрвене: на лицу јој замислише оне славне петнаестогодишње ружице како нису никада до сада. Пригну се мајци још ближе, загледа јој се у очи, маче јој са чела прамен косе који је као свиљена завеса покривао једну бору на челу, па кад виде да

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

ни та једина заостала бора није страшна, онда проговори опет:

— Ево, дјекле, све. Сад кад смо се доле у трему раставили, он ми се исповедио.

— А шта?

— Боже, мамице, и то! Зар ти виси била девојка?

— Јесам, али сам се умела чувати од такве напасти.

— А што мамице, напаст?

— Зато што је опасан.

— Зар он? Знаш, мамице, да он прича својој мајци све, овако као ја сад теби?

— Али ако се он претвара? Он ти, можда не мисли добра.

Вилма умиљато засја очима па с најдубљим уверењем проговори:

— Боже мамице, како ми не би мислио добра кад ме је већ и — пољубио....

Молимо Г. Г. прешпашнице
који су добили исшављене упу-
шнице, да нам Пошаљу новац.
Јер не мож' даље Лазо —
вода је!

Администрација
„Шармладот“.

У Нови Сад долази

позоришна дружина
ПЕТРА В. ЋИРИЋА
на три представе.
УЧИТЕЉИЦА

удата, говори перфектно мађарски, узела би на стан и храну 2—3 девојчице из боље куће, и настојала би да исте добрим успехом сврше школу.

Стан је у сред вароши, у близини парка. Двориште здраво и чисто. Девојчице би добиле засебно оделење. Ближа извешћа у администрацији овог листа.

ПОГРЕБНО ПОДУЗЕЊЕ
и стовариште надгробних споменика
ПАЈЕ МАРКОВИЋА у Н. САДУ

у средини дунавске улице, телефон број 168.



Филијала: погребно подuzeње „Конкордија“ пређе Ђуре Стојковића, Ћурчинска улица број 15.

Држи вагда огроман избор сваковрених камених надгробних споменика. Натписе изрезује најсавршеније, а позлата дупла и дуготрајна. Велики из ор мртв. сандука, венаца, покрова и целокупне опреме за погреб. Цене строго солидне а послуга најтачнија.

9—24

Електричан биоскоп

ИЗА ЗГРАДЕ ЗВАЊА КР. СУДБЕН. СТОЛА

Дневно две представе са обањеним ценама.

I. место 70 фил. II. место 50 фил. III. место 40 фил. IV. место 30 фил. деца и војници 20 фил. плаћају.

Улазнице у по и не могу се добити у овим радњама: Маријански и Холфелд, трафика „Фортуна“, трафика у Мајеровом киоску, код Игњата Урбана и Оскара Прзибиловског.

Цена је листу: на годину К 8, на 1/2 године К 4, на 1/4 године К 2.

„Стармлади“ излази 1. и 16-ог сваког месеца. Рукописи се шаљу на уредништво. Претплата се шаље на администрацију „Стармладот“ у Нови Сад (Ujvidék), Дунавска улица број 10.

УРЕЂУЈЕ: СТАРМЛАДИ.

(Поједини број 30 пот.)

Одговорни уредник: Петар Крстоношић.

Власник и издавалац: М. Крстоношић

Штампарија Учитељског Д. Д. „Натомевић“ Нови Сад.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА